

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAFTALIK

penguen.com

PENGUEN

ARTIK KARİKATÜRSÜZ
KAPAKLAR DA GEÇERLİ
SAYILACAK...

Yüksek Seçim Kurulu'nun (YSK) mühürsüz pusula ve zarflardaki oyları da geçerli sayma kararı büyük tartışma yarattı.

3 BÜYÜK ŞEHİRDE HAYIR! İstanbul, Ankara ve İzmir'de 'HAYIR' oyları yüksek çıktı. AKP, iktidara geldiği 2002'den bu yana yapılan seçimlerde ilk kez İstanbul ve Ankara'da geride kaldı.

Cumhurbaşkanı Erdoğan "16 Nisan 'EVET' veya 'HAYIR' diyen herkesin, tüm Türkiye'nin zaferidir" dedi.

Referandum sona erdi: Anadolu Ajansı verilerine göre 'Evet' yüzde 51.41, 'Hayır' yüzde 48.59

Güldüğüm

* Gözünüzü seveyim, bulduğunuz tuhaf şeyleri bana (@kaansezyum) menşinlayın. Delilik yalnız çekilmiyor.

Şöyle bir liste yapayım istedim. Ne istiyordum, ne buldum.

1. İki fikre de eşit ve açık bir medya

Ya olur mu hiç Allah aşkına? Medya zaten bizden çok penguenci olmuş. Her kanalda her saat başı "açılış" yapan yetkili abiler var. Kanallarda karşı fikirlere ayrılan süre ortada. Ama kazanan taraf gevrek gevrek gülüp "Ya eşitti seçimler taaam yea" diyebiliyor. Sanki iki güne unutulacakmış gibi.

2. Şeffaf ve adil bir YSK

"Ya olm mal mısın?" dediğinizi duyar gibiyim. Evet, malım. Orada çalışanlar da insan. Onların da bir vicdanı var. Ha tüm tornistanları korkudan basıyorlarsa, onlar da rahat uyuyamaz ama işte "Ya biz beyle dedik, oldu işte sıqıntı yoq" gibi açıklama yaparlarsa kimse sallamaz YSK'yı.

3. Kanun filan...

Ya olm zaten şu ana kadar anayasaya aykırı takılan adamlar, neyin neresini adil yapacak, neyin kanununa nizamına uyacak. Ülke öyle bir yere gelmiş ki, artık sıraya girenler bile keriz gözüyle bakılıyor. Kimsenin kimseyi iplediği yok. Maksat işler görülsün.

4. Tutarlılık

Tamam, kanuna uymuyorsun, bari bir dediğin bir dediğini tutsun kardeş. Öncesinde her türlü uyarı yapıyorsun, "Aksi takdirde oylar geçersiz sayılacaktır" çekiyorsun. Seçim sırasında "Yea damgasız evrak da or-rayttır, maksat vatandaş oyunu kullansın" diyorsun. Sonra "Dışarıdan getirildiği kanıtlanana kadar damgasız pusula da bizdendir" diyorsun. Lan olm, o pusuladaki damga zaten mevzu dışarıdan getirilmesin diye var. Damgasızsa, ya sen işini yapamadın, o noktada hemen

durumu tutanakla belirt. Sonra da duruma göre oylarını say ya da iptal et... Ha diyeceksiniz ki "Kaan bundan önce de damgasız pusulalar sayıldı." Evet, sayılabilir de o zamanlarda bile en fazla 145 oy geçerli sayılmış. Şimdi bu sayı 1,5 milyondan başlıyor. Coşmak isteyen sayıyı 2,5 milyona kadar dayıyor. 1,5 milyon bu, boru değil. Çoğu Avrupa ülkesinde iktidar partisini belirler. Burada ise bir karambol

olduğu şüphesini yaratıyor bende. Ya sen YSK olarak onca yıldır ilk kez mi yapıyorsun bu işi? Neyse...

SEÇİM HİLESİ N NASIL YAPILIR?

5. İşinin arkasından durmak

He demek ki bu damga mevzunda mantarladın. "Tamam mevzuyu kontrol altına alıyoruz, damgasız pusulaları bulup tasnif ediyoruz" de. Onları ya geçersiz say ya da olduğu bölgelerde bu sefer usule uygun yeniden oylamanı yap. Sonra da o pusulalarda ne oy var, onları bir sayalım. Ya da onu da sen say ya. Senin işin ne? Biz neden çalışmadan para alamıyoruz da sen alabiliyorsun?

6. Toplumsal uzlaş

"Olm Kaan, tam bi taşka-fasın, senin beynin yanı-mış" dediğinizi duyar gibi oluyorum. Çünkü beynim yanı-mış olabilir. Sesler geliyor kulağıma... Şimdi oyladığımız mevzu neydi? Yeni bir anayasa, yeni bir yönetim biçimi. Böyle büyük bir olayı yazmadan, oluşturmada önce her kesimden insanın fikri, düşüncesi kullanılmalıydı. Öyle mi oldu? Yooo, tabii ki ful fantastik bir ekip vardı mevzunun içinde. E ne oldu? Herkesi değil, tek bir kişiyi koruma üzerine hazırlanmış bir metin geldi. Kimse hakkını arayamıyor, kimse de hiçbir şeyden sorumlu olamıyor. Toplumsal uzlaş filan hak getire.

Normalde mantığı ve vicdanı yerinde olan bir bireyin "La bu nasıl şey olm?" diyeceği bir metni oylamaya götürdük.

7. Bir olmak

"Türkiye bir mozaiktir" geyiğini bir kenara bırakalım, son zamanda neredeyse ince kum gibi olduk. Mermer bile değiliz, taş bile değiliz, ince kumuz. Hem de deniz kumu. İnşaatla kullan, inşaat çökürdesin; yol yap,

ilk yağmurda aksın gitsin. Beton yap, yeşil azalsın... Neyse, keşke sihirli bir değneğim olsa ve herkese bir süreliğine biraz sevgi ve hoşgörü atabilseydim. Ne oldu şimdi? Kazananlar "Koyun diyardunuz koyduk", kaybedenler "İç illere oksijen gitmiyor" diye

hayvanca hayvanlıklar yapıyor birbirine. Böyle mi güçleneceğiz? Böyle mi birbirimizi seveceğiz? Yeni sevgimiz, sevgiden doğan nefret. Artık bi şeyleri o kadar çok seviyoruz ki, o şey gibi olmayan şeylerden de nefret etme hakkımız olduğunu düşünüyoruz. Ama bence ister istemez bir miktar birleştik her şeye rağmen.

8. Gazetecilik

İsterdim ki gazeteciler sadece yağdanlık olarak çalışmasa. Çirkin çirkin ithamlarla insanlara iftiralar atıp ortalıkta nefreti yaymasa. Haklı olana "haklısın", haksız olana "yanlısın" diyebilse. Diyemiyor. Tüm kanallarda tek bir yüzün farklı halleri aynı şeyleri tekrar ediyor, geveliyor. Galiba hapiste de gazeteci yokmuş. Hepsini tölölöymüş.

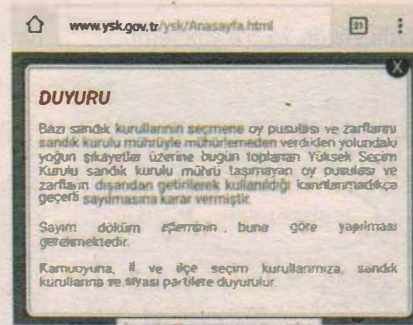
9. Bilinç

Artık bilinç sahibi olmak OUT... Şuursuzca ona buna bağırarak IN... Çünkü hiçbir şeyin hesabı sorulmadığı gibi çoğu şeyin de hesabı anında soruluyor ülkemizde. Herkes birbirinin ipini çekmeye uğraşıyor. İnsanlar daha iyisini üreterek, yazarak, yaparak, düşünerek değil, sadece birbirlerinin üzerine basarak yükselmeye çalışıyor... İşin tuhafı, işe yarıyor da. Gün geliyor madenci yakınına tekme atıyorsun herkesin önünde, bir süre sonra hop yükselmişsin, daha iyi bir konumdasın... Bunu gören gençler ne düşünecek? "Demek ki hayatta kazanan olmak için, vicdansız ve acımasız olmamız gerekiyor herhalde" demeyecek mi? Gelecekte de sen olacak mısın eniştem? Bu insanları saçma sapan ayarlara getirdikten sonra o memlekete ne olacak?

10. Farklı sesler

Farklı sesler yitip gidiyor. Farklı sesler sansürleniyor, hapse giriyor, internetten engelleniyor, Feysten siliniyor, düzenli bir şekilde azalıyor. Penguen bile artık farklı

bir ses ve derdini anlata anlata dilinde tüy bitti gariban Penguen'in. Penguen'in buzulları, evi eriyip gidiyor. Penguen'in yediği balıklar azalıyor, denizler kirleniyor, Penguen yoruluyor, yavrularına yemek götürmek istiyor. Penguen üşüyor, diğer penguenlerle yan yana duruyor. Üşümek, bu kış da atlatabilmek için... Fırtınadan sonra taze balık, bol güneş, bol bol kıkırdama belki de az ileride duruyor. ☹

LAM BAK

Solmaz "Baruter"

ŞEHRE SALDIRAN DEV KİTAPLIK

BİR NURİ BİLGE CEYLAN FİLMİ

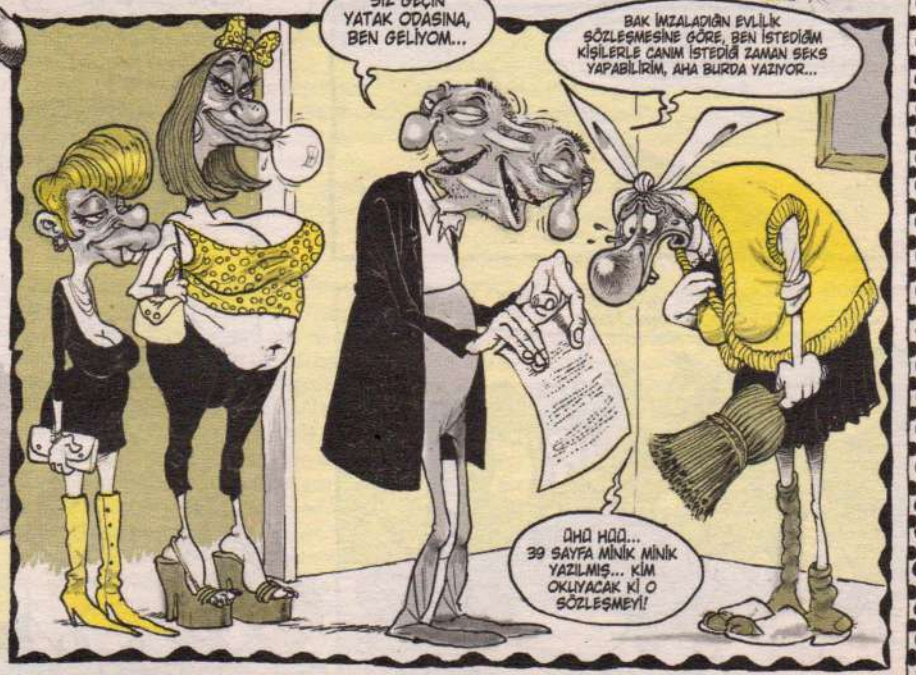

NURİ BİLGE CEYLAN'IN İLK TİCARİ FİLMİYMİŞ...

ÖHH! NE SIKICI FİLMİ LAN!

BİRAZ DAHA OYALA, YERLERİNİ TESPİT ETMEK ÜZEREYİZ FİDİYECİLERİN...

OOHH! ŞİMDİ DE AĞZIMA ALIYORUĞUM... İİHH... İMMHH! DİĞER BİRİNİZİNKİNİ DE ELİME ALIYORUM... İMMHH!...

CAYIR CAYIR OSURAN ÜNLÜ POPÇU İZLEYENLERİ ŞOK ETTİ...

OZAN ÖNEN

www.twitter.com/ozanonen

BALKON KONUŞMASI

■ Bir Roma İmparatoru, zafer konuşması yapacağı balkona çıktığında; bir kölenin, imparatorun kulağına eğilmesi ve "Cave ne cadas" diye fısıldaması gelenektir. Yani, kuvveti hak gören Roma İmparatorluğu'nun koca Sezar'ına bile, bir köle, "Düşüşe hazırlıklı ol" diyebilirdi. Hem de imparator, hayatında görüp görebileceği en yüksek makama, ulaşabileceği en büyük zafere ulaştığı ilk anda... "Dikkat et, her an düşebilirsin" uyarısı, Sezar'lar için bile gurura kapılmamak ve nefse yenik düşmemek yolunda kulağa küpedir. Bunu diyen kölenin kellesi mi? Yerinde dururdu. Üstelik, bir kölenin bunu Sezar'ının kulağına fısıldaması, imparatorluk geleneklerinde şerefli bir "iş"ten sayılırdı.

■ Roma İmparatorluğu'ndan yüzyıllar sonra, kimi nostaljik tek adamlar, Sezar'ları sahip oldukları kudretli ve iktisamlı şandan dolayı "şeklen" taklit etmeye niyetlendiler. İtalyan faşist-diktatör Benito Mussolini, 2 Ekim 1935'te, Roma'daki Palazzo Venezia isimli sarayın ikinci katında bulunan bir balkonda, kendisini "Yeni Sezar" ilan edencesine hezeyana kapıldığı meşhur bir "balkon konuşması" yap-

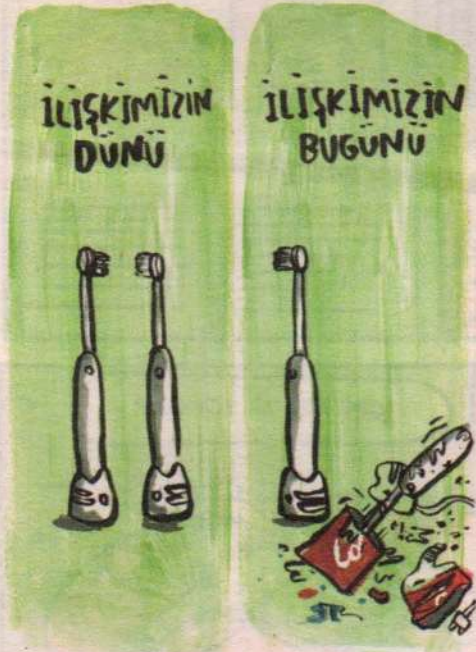
mıştır. Kitleleri "yığın" olarak gören bu tarzı epey benimseyen Adolf Hitler'se, Roma İmparatorluğu'nun mimarisini dahi taklit etmiştir; Welthauptstadt Germania adını verdiği bir dizi Antik Roma replikası, totaliter ve anıtsal dev bina projelerinden oluşan "Yeni Roma" hayali yarım kalan Hitler'in, 15 Mart 1938 günü, Viyana Hofburg İmparatorluk Sarayı'nın balkonunda gerçekleştirdiği meşhur "balkon konuşması"ysa -başka diktatörlerin haricinde- komedyen Charlie Chaplin'e de ilham vermiştir.

■ Charlie Chaplin, 1940'ta çevirdiği 'Büyük Diktatör' isimli ilk sesli filminde, Adenoid Hinkel isimli kurmaca diktatörü ve aynı zamanda -ikinci rolü olarak da- Hinkel'in toplama kamplarından kaçan bir berberi canlandırmıştır. Filmde diktatör Hinkel, gel-gitli bir ruh hâline sahiptir. Dünya şeklindeki bir balonla oynadığı sahneyse enfestir... Filmin bir yerinde, diktatör Hinkel'e fiziken çok benzeyen sıradan bir berber, Hinkel'in onu hapsedirdiği toplama kampından kaçır. Berberin kaçtığı yerde o an tesadüfen bulunan diktatör Hinkel'se toplama kampından kaçan berber sanılarak tutuklanır. Kaçak berberse, yanlışlıkla, Tomania ülkesi lideri Hinkel sanılarak "balkon konuşması" yapması için balkona, kitlelerin önüne çıkarılır. Balkonu zorbalık değil de masumiyet ele geçirince, balkon konuşması da şöyle gelişir...

■ "Zorbalara itaat etmeyin! Onlar sizi eziyor; dü-

şüncelerinizi, hislerinizi ve hareketlerinizi planlıyor, sizi koyun yerine koyuyorlar... Sizi aç bırakıp, hayvan terbiye eder gibi şartlandırıp topun ağzına sürüyorlar. İnsanlıktan çıkmış, beyni ve kalbi makineleşmiş kişilere teslim olmayın! (...) Sizde nefret yok, sevilmeyenler nefret eder ancak! (...) Esirlik için değil, hürriyet için savaşın! (...) Güç sizin, halkın elindedir ancak... Siz insanlar, makineleri yaratacak güçtesiniz, mutluluğu yaratacak güçte... Bu güçle yaşamı hür ve güzel yapın, yaşamı harika bir maceraya dönüştürün. Demokrasinin verdiği bu gücü kullanalım. (...) Yobazlar bunu vaat ederek iktidarı aldılar... Yalan söylediler... Zaten asla sözlerini tutmazlar. Diktatörler kendi hırsları için halkı köleleştirirler. Bizler bu vaatleri yerine getirmek için savaşalım. Hırs, kin ve yobazlığı yürürlükten kaldırmak için... Demokrasi uğruna birlik olalım."

■ Sezar'ların zirveye çıktıkları anın düşmeye en yaklaştıkları an olduklarını unutanlar, balkon konuşmalarının insanlara sadece "tepeden bakmak" olduğu yanlışına kapılarak, yalnızca kendi düşüşlerini hızlandırmışlardır. Nihayetinde, balkon denilen mimari parçalar insanlar için yapılır. Güzel çiçekler, güzel şarkılar, güzel içkiler, güzel havalar ve güzel konuşmalar içindir güzel balkonlar. İnsanları birbirine kırdıran, halkları birbirine ezdiren kavgaları başlatmak için değil... Unutma: "Cave ne cadas" diyordu köleler. ☺

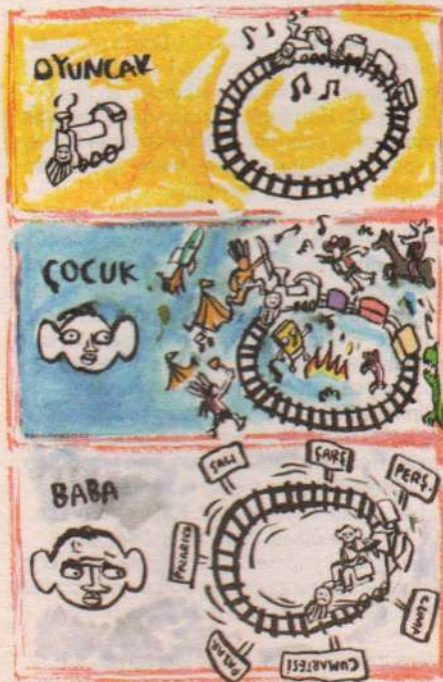
HAYATIMDA YAPTIĞIM EN SAĞMA 4 HAREKET

YOK DAHA O KADAR DELİRMEDİK...

SADECE BU DEĞİŞKEN HAVALARA GÖRE NASIL GİYİNMEMİZ GEREKTİĞİNİ BİLMİYORUZ.

GÜRDEM SINDIRAC

ONA KÜÇÜK DEVRİMLER HAZIRLAYIN

Devrim, katı, sıvı, gaz halinde de bulunabilen bir şeydir ölçü olarak çay kaşığı ve ardında tatlı kaşığı ile de başlar. Tek damlası kocaman bir gölü mayalar. Kıvımlı da vardır; kulak memesini... Akışkan olsa boza veya motor yağı viskozitesinde de olabilir. Dalga geçmiyorum veya lafazanlık değil niyetim gerçek bir devrim kendi içinden başlıyor, önce aklına geliyor, sonra mırıldanıyorsun derken...

Hayatın her tarafı devrim ile dolu aslında ama bunun ne kadar farkındayız? Dam aktarılıyordu bir gün, akrobobim var yükseğe çıkamıyorum, bırak yükseği inşaat halinde binaya girersin hani merdiven pervazları yoktur ya, oradan bile yürüyemiyorum, omuzlarıma kadar uyuşuyorum. Yeneceğim ya, taktım kafaya, ustalar ile çıktım dama, kenarlara kadar yürüdüm binanın çatısında. Olukların içerisinde, kiremitlerin arasında papatyalar, ballı babalar, karahindibalar. Cesarete bak yahu, ne zaman geldin sen? Anladık, rüzgar... Peki oralara nasıl açtın, çiçeğin devrimi de böyle oluyormuş demek. Sen onun yuvasına bina yaparsan o illa su gibi akıp yolunu buluyor.

Örümcekler acayip devrimciler, ağı bozuluyor, yine, tekrar, süpürüyorsun, yine. Ya da kablolar, düzeltiyor hatta plastik kelepçe ile tasnif ediyorsun. Bu sefer o kelepçeyi patlatıp yine lüle lüle dolaşılıyor kafasına göre. Hele "su" denilen şey; devrimcinin tıllahı. Hiçbir şekilde sıkıştırılmıyorsa, devrimci o kadar değişken ki dondurunca ayrı tepki, buharla dönünce ayrı tepki veriyor. Devrimin affili, şaşalı, acayip sert kenarlı ve karakalem bir desenli olması gerekiyor. Melodisi ve ölçüsü 2/4'lük veya 4/4'lüktür. 10/8'lik curcuna hiçbir zaman hınzır aksağı ritminde devrim olmaz, niye olsun ki yahu! Bakır nefesliler yardırmasın, gırnata ve darbuka kaynatsın. Devrim çok ciddi bir iştir, çatık kaşlıdır, sert sessiz harflerden oluşan cümleler adeta havayı kesercesine çıkan bir kılıç keskinliğinde iniverir akıl ve fikre. Yok yahu...

Küçük devrimler yaparak başlamak gücün neye yeterse hafif ve minik, taşıyabileceğin, aklında tutabileceğin kadar. Kucağına alabileceğin büyüklük, sevip sarıldığında yüze patiyi atacak serserilikte olabilir misal. Veya akşam birlikte yatağa girdiğinizde sen yatağın bir köşesine sıkışmalısın ki ertesi sabah devrimin

ile birlikte uykunu almış ve dinç şekilde kalk, bazı devrimler var ha keza çok deli uyuyor bilesin. Kimi devrimler nadan oluyor, yemek seçiyor, memnunsuz, şikayetçi olanlar var, onlar bir süre sonra seni de aşağı çekiyor. Ne bileyim, ben cebimde taşıyacak kadarını yapabiliyorum, bazen daha büyüklerini hayal etsem de ağır olduğundan taşımak için kendi devrimi taşıma konusunda tecrübeli, bilen, akıl olarak üstün, el verecek bir dost gerekiyor. Belki bir gün o da olur.

İnsanın devrimi içindedir tıpkı kalbin gibi, heyecanlanınca daha hızlı atar tıpkı devrim gibi, ne isen onu dışarıya çıkarırsın. Küçük devrimler, sözler ile adım atmaya başlar, adım derken küçümseme; belki senin için büyük, insanlık için küçük bir adım olur ilerde (Tabii ne zannediyorsun ki kendini insanlık dediğin son sürat ilerlemek, doymak bilmez bilgi ve deneyime açlık çeker, ama gene de sen yap üzerine düşen devrimini). Kendine verdiği söz en önemlisidir çok basit küçük bir kelime bile olabilir bu; "gül" gibi mesela. Ama sadık kaldığında o söze, samimi ve hakikatli tarafın bir de bakmışsın sandığından da güçlü. Kendinin yoldaşın yine sen olduğundan kaytar, hata yap, ahmaklık et ama yalan söyleme. Ona karşı ne kadar az yalan söylersen o denli özgür olursun, görüldüğü üzere seni ilk özgürleştiren yine sen olduğundan dikkat et buna. Mesela kaka yapmak çok radikal devrim bence. İçinde tuttuğun, sana şişkinlik veren, bedeni baskılayan bir süre sonra rahatsızlığın ötesinde zehirlenmene dahi yol açabilecek, üstelik hiçbir işe yaramayan o posayı, ağırlığı atmak muhteşem bir şey. Hem de bir sürü şekli ile, artık ne kadar rahatsızlık verip büneyi bozduysa cırcır modeli bile var bedeb devrimi yetenekleri içerisinde. Baksana neredeyse bir isyan, iç savaşa gidecekken boşaltım sistemin böyle bir refleks ile kendisini yeniliyor, belayı def ediyor başından. Osuruk da fena değil; etkin bir pasif direniş aslında.

Değişim hemen, tek bir saat, bir günde olmaz; ve fakat bir anda başlar, kendinden vermeye başladığın zaman. Geriye dönmeyeceğin hükmü kararlaştırdığın an seni, beni, bizi, hepimizi kimse ve hiçbir kuvvet tutamaz. Çünkü o vakit zaten bir bakmışsın hepimiz yan yana, can cana o devrimin kendisi olmuşuz. ☺

SINDIRAÇ

SERKAN ALTUNİĞNE

SEVDİĞİM ŞEYLER:

Haklı olmak

On bir yaşındaydım, orta 2. sınıftayım (erken başladım ben moruk okula, hemen heyecanlanma.) Bodrum Lisesi'nde okuyorum. Neyse, o dönem pederin işler biraz terso gitmiş, para yok. Bir tane vosvosumuz vardı 69 model. Aslında bizim de değildi, babamın bir arkadaşının babasının kullanmadığı bir arabasıydı. Bodrum'da, hele o yıllarda, köyde yaşıyorsanız bir araca mutlaka ihtiyacınız vardı. Bu vosvos o kadar eskmişti ki anlatamam... Kapıları komple çürümüşü, sağ kapısının ortası çürümekten delinmiş, kapıyı tutan menteşelerinden birinin vidası düşmüş, yerine bir tornavida sokulmuştu. Lastikler zaten kabak. Düşün bak kornası çalışmıyodu diye sürekli camlar ful açık giderdik, korna gereken durumlarda kafayı çıkarıp "Çekiil!!!!" diye bağırarak için veya kollarımızla kapılara vurup ses çıkarmak için. "Çekiil!" diye bağırarak pek eğlenceli değildi de kapılara "danga tonka!" diye vurup çıkardığımız gürültüye dönen insanların "La noluy?" bakışı muazzamdı. Şahane günlerdi. Çok eğleniyorduk.

Neyse işte bu durumdayız, fena halde bitik. Okul başlayınca defter kalem ıvır zıvır alma zamanı geldi. Babam kırtasiyeye benim okuldan getirdiğim defter listesiyle gitti. Geri geldiğinde elinde sadece iki defter vardı. Diğerlerini

alamamış adam, n'apsın. "Abinin liseden kalan defterleri var evde onlardan toparlarız kalanlarını" dedi. Eyvallah dedim. Laftan anlayan bir çocuktum. Gittik eve, babam eski defterleri, elinde mukavva, tutkal, kesti, biçti, birleştirdi; bana tam takım yeni defterler hazırladı. Ben de ertesi gün defterlerimle bastım gittim okula. Sonraki gün, sonraki gün derken günler geçti. Ben okula gidiyordum dersler yine tırt ama benim standardıma göre şahane. Coğrafya dersinde bir gün hocamız ödev verdi. Türkiye'nin coğrafi bölgelerinin haritalarını çizicez. Çizmeli ödev oldu mu benden keyiflisi olmazdı. Okuldan sonra eve döndüm, oturdum, yemek bile yemeden bütün gece Türkiye'nin coğrafi bölgelerinin haritalarını çizdim. Yetmedi üstüne nerede ne yetişiyor onu bile yazdım. Götürdüm, babama gösterdim. Kendisi Güzel Sanatlar Fakültesi mezunu olduğu için çizgili durumlarda bizim evde otorite kabul ediliyordu.

Dedi; "Aferim oğlum, şahane olmuş." O gece nefis uyudum. Çünkü tırt bir öğrenci olduğum için genelde ödevlerim yalan yanlış olur, eksik olur, fırçayı yerim. Bu sefer oldukça emin olduğum için şahane yaptığımdan, misler gibi uyudum. Sabah kalktım, okula gittim. Hoca herkesi kürsüsünün önünde sıra olmaya çağırdı. Elde defterler, girdik sıraya. Herkes birbirinin çizimine bakıyor. "Vay ibne şahane çizmişsin!" "Ulan öyle Ege Bölgesi mi olur Gargamel gibi?" gibi konuşmalar sırada yayılıyor. Benim ödevi gören ise bayılıyor. Neyse, sıra bana geldi. Hocanın önüne gururla koydum haritayı. Hoca deftere baktı sonra döndü kanlısına bakar gibi bana bakmaya başladı. Anlamadım tabii. Mallığımdan değil ama bu kez. "Bu ne lan?"

dedi. Dedim "Harita hocam... Coğrafi bölgeler..." "Sen benle dalga mı geçiyorsun?" dedi. Dedim; "Hocam ne demek ne dalgası?" Dedi; "Ulan ben size demedim mi defteriniz çizgisiz harita metod olacak diye!" Sustum tabii... Diyemedim; "Hocam pederin işler terso, abimin lisedeki kareli matematik defterlerinden artan sayfalarla evde yaptık biz bu defteri" diye. Nasıl diyeceksin? 11 yaşındasın lan. Defteri aldı, haritaya hiç bakmadan ortadan ikiye yırttı, yere fırlattı. "Geç yerine otur, gözüm görmesin seni zibidi!" dedi. İlk anda şoka girdim ama sonra atlattım, sakince yerden ikiye bölünmüş defteri topladım, gittim yerime oturdum. Sonra, diktim gözümü hocaya, sırtımaya başladım. Ben sırtıktıca uyuz oldu. Kalktı yerinden bir de tokat attı bana. Ben yine sırtıttım. Bütün ders yüzüne baka baka sırtıttım. Neden biliyor musun? Manyak olduğum için değil. Haklı olduğum için. Haklı olduğum ve o hocanın bir sonraki ders günü bütün sınıfın önünde benden özür dileyeceğini bildiğim için. (Tamam, burasını bilmiyordum. Müdür esaslı adammış. Annem gelip kendisine olayları anlatınca bu düdüğü de çağırmış. Anladığım kadarıyla ağzına da sçmış. Ondan sonra da sınıfta benden özür dilemesini istemiş falan...) İşte bu yüzden haklı olmayı seviyorum. Haklı olunca mutlaka hakkını alıyorsun. Haklı olmak o kadar garip bir duygu ki haklı olduğuna da biliyorsun...

Pazar gecesi televizyonda referandum sonuçlarına bakarken de aynı şekilde sırtıyordum ekrana. Haklı olduğumdan emin, kendi hikayemdeki müdürün ise bu kez bizzat sen, ben, biz olduğumuzu bildiğim ve bir gün herkes hakkı olanı yaşayacağı için... ☺

ORTAM
En telmaşa adam

sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLİNİZ!

özet

ORHAN BABA'NIN GÜNEYDEKİ KÖY EVİNDEYİZ. İKİ SAP BU ÜCRA YERDE MANİTASIZLIKTAN KIVRANMAKTADIRLAR. GERÇİ BABA, Bİ SLAV MANİTA. TATYANA'YI BEKLEMEDİR AMMA HATUN ANCA YAZIN GELEBİLECEKTİR. DOLAYISIYLA YAZ İPLE ÇEKİLMEKTEDİR.

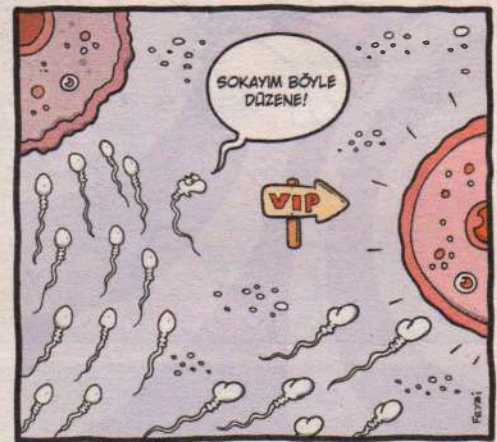
SERKAN YILMAZ

komiker@gmail.com
instagram.com/serkan.yilmaz

FEYZİ ÖZŞAHİN

twitter.com/feyziozsahin - feyziozsahin@gmail.com

HAKSIZLIK SONRASI GELEN KAÇINILMAZ RÖNESANS

Haksızlığa uğradığımı düşündüğümde önce pısrım. Çünkü adetim değildir; kimseye öyle uluorta, öyle ayaküstü, "Çünkü içimden böyle geldi taam mı?" şeklinde haksızlık yapmam. Haliyle ben haksızlık yapmadığım yahut buna inandığım için, bana yapılan haksızlık da epey afallattır beni. Ancak o ilk sersemliği atlattıktan sonra, "Bana çarpan kamyonun plakasını alan var mı? Hello? Kimse yok mu yahu?" şeklinde bir uyanışa geçebilirim.

Peki kitlesel olarak haksızlığa uğradığımızda, üstelik bize çarpan kamyon aslında bizi bir yerden bir yere götürmesi gereken kamyon olduğunda, ne yapacağız?

Öncelikle kamyonu bir ulaşım aracı, kendimizi de kavun olarak görmekten vazgeçeceğiz sanırım. Tamam, şaka yaptım. Ben de tıpkı sizin gibi, kendimi çeşitli çirkin işkencelerin normal sayıldığı bir erkek yurduna yeni kaydolmuş birinci sınıf öğrencisi gibi hissediyorum. Yurttan eve çıkacak param yok. Öte yandan, büyük sınıflar gece yatağımı mı ıslatacak, dolabıma örümcek mi koyacak diye endişeden gözüme uyku girmiyor. Böyle de kitlesel bir dram...

Üstümüzdeki yılgınlık hissinin sebebi bu aslında. Haksızlık elle tutulup, oy çuvalına doldurup, mühürsüz işleme girebilecek bir somutluğa ulaşmış. Elimizden bir şey gelmiyor. Üstelik hepimiz bize çarpan kamyonun plakasını, mih gibi aklımızda tutuyoruz. Ellerimiz başımızın üstünde kavuşmuş, "Ulan, acaba başka nerelere çarpacak? Basbayağı bunun freni patlak!" endişesiyle bakıyoruz haksızlığımıza, haksızlığı yapanlara...

Ay ne de güzel içinizi darladım. Peki, peki, peki ne yapmak lazım?

Öncelikle en kallavi, en güçlü, en sert, en gaddar iktidarların bile bir noktada, geri kalan her şey gibi geçici olduğunu hatırlamak lazım. Daha açık konuşayım; dünya üzerinde bir diktatörlüğün günümüzdeki yaşam süresi maksimum 20 yıl. Hani aşılarını yaptırdınız, mamasına, suyu dikkat ettiniz, 22 yıl yaşasın. Sonrası mukadderat. Şimdi ufak bir matematikle, yaşadığımız yılları bu toplamdan çıkarıp şöyle bir bakabilirsiniz. "En fazla 5" mi dediniz? Ah işte, sayıların gücü...

Sonralıkla, çok basit bir gerçek var, her gün tekrar tekrar yaşadığımız; evrim geri işlemliyor, zaman geri gitmiyor, tarih geriye geriye doğru dönüyor. İnsan cinsini belli sürelerde baskı altında tutup ilerlemesini, yeni şeyler üretmesini, keşfetmesini ve buna bağlı olarak gelişmesini baskılayabiliyorsun. Misal Orta Çağ, ortamları epey uzun süre baskılamış. O zamanlar tabii internet falan da yok. Vur vur inlesin, Engizisyon dinlesin! Ama ne olmuş Orta Çağ'ın sonunda ha, sorarım size? Rönesans... Mecburi patlama... Kaçınılmaz değişim...

En sonralıkla; unutmayın, yalnız değilsiniz. "İnsanın en büyük ızdırap kaynaklarından biri, şu dünya üzerinde tek başına olduğunu düşünmesidir" der Buda. Ya da buna benzer bir şey söylüyor, şimdi ölmüş adamın arkasından çok atıp tutmayayım... Öte yandan, yalnız olmadığınızı asla unutmamalısınız. Seninle aynı şarkıları söylemek, aynı parklarda, sokaklarda gülüp dans etmek, tıpkı senin gibi güzel işler bulup, severek çalışıp, anlamlı bir hayat sürmek isteyen milyonlarca genç insan var bu ülkede. Derdini anlat, dertlerini dinle... Sadece konuşabilmenin bile, sana güç verdiğini, seni yeniden ayağa kaldırdığını göreceksin.

Ayağa kalktıktan sonrası kolay. Çünkü artık düşmeyi öğrendik. İnsan çok acayip; düşmeyi bir kez öğrendi mi, kalkmayı da otomatikman kapmış oluyor.

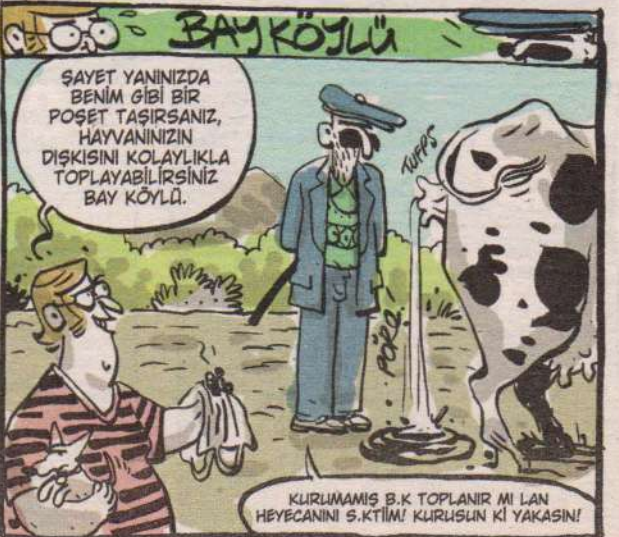
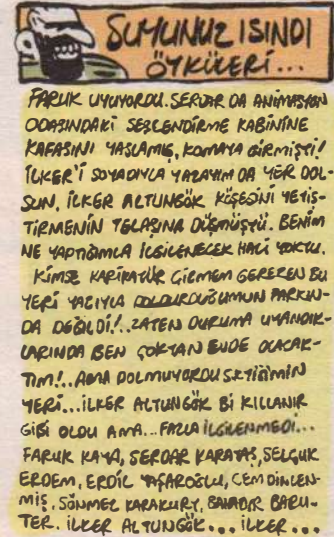
Peki ayağa kalktık, üstümüzü başımızı silkeledik, bizim gibileri bulup dertlerini dinledik... Ya sonra?

Sonrası işte, Rönesans bebeğim. Çok güzel günlere, çok iyi hazırla kendini.

Çünkü gelecektir. ☺

REMYAP

EJDERHANI NASIL EĞİTİRSİN?

BOBO

CİHAN TOPÇU

SEK YAZI

SERKAN YILMAZ

FISTAP FISTAP

Ankara'da bir tüp geçitte dileniyordum. Ucuz, fistaplı oyuncak tavşan satan adamla yan yana duruyorduk. Zaten az sayıda geçen insanlar, onun yüzünden dilendiğimi anlayamıyordum, beni yanında duran bi arkadaşı sanıyorlardı. Ondan biraz uzağa gitmesini istedim, tavşanına fistap yapa yapa biraz gitti. Neden sonra geri döndü ve "Ben niye gidiyomuşumi sen git" dedi. Kalktım, biraz ileri gidip çıktım. 5 dakika kimse geçmedi. Sadece fistap sesi ve benim inleme sesim vardı geçitte. Biraz sonra tavşanı fistaplayarak yanıma geldi. "Burası daha güzelmış" dedi. Kalkıp boş tüp geçitin öbür ucuna gittim. Bi tane tavşanını cebe atmıştım uyuz şerefsizin. Onu çıkarıp fistaplamaya başladım. Yanıma geldi vine. tavşanını geri vermemi istedi. "Benim bu, vardı zaten" dedim. Kutusundaki tavşanları saydı, bana dönüp esaslı bi küfür etti. Karşılık verdim ve birbirimize girdik. Bağıra bağıra boğuşuyorduk, duyan can pazarı yaşıyor sanırdı. İşte insan böyleydi, en kötü şartlarda, çok az bi şey için bile kavga edebiliyor, dayanışma yerine gereksiz uyuzluklar yapıyordu. Sesimize koşan bir adam bizi ayırdı. Ne diye kavga ettiğimizi sordu, "Tavşanımı vermiyo" dedim. Tavşancı "Çaldı hırsız" dedi. Adam gülererek tavşancından 5 liraya bi tavşan alıp, bana verdi. Tavşanı hırsıla fistaplamamı dalga geçercesine gülümseyerek izleyip gitti. Adamın bana nasıl baktığı umrumda değildi, onur yapacağım kişi tavşancıydı, sorunumuz onunlaydı. Bütün dünya bi yana, tavşancı bi yanaydı artık. Hırsıla tavşanı fistaplatırken fark ettim ki tavşan yan zıplıyordu, bozuktu. Sinirimden, burnumdan fistap fistap soluk alarak, çıktığım yerde kışımın üstünde zıplıyordum. Ben de bir fistap tavşan olmuşum. Yanıma gelip, elini omzuma koydu. Kafamı kaldırıp, ıslak gözlerimle nefretten ateşler çıkan bir bakış attım ona. "Yine yapalım mı" dedi. Anlamıştım, sırtıp "İki buçuk liramı ver" deyip arkasına esaslı bi küfür ekledim. Boğuşma seslerimize koşanlar oldu. "Tavşanımı vērmiyo ya"...

KUZEY IŞIKLARI

Kuzey Kutbu'na giden bir buzkıran gemideydim. Kuzey ışıklarını görecektim. Asker arkadaşım Hüseyin ile aynı gemide karşılaştık. Dünya, Hüseyin'in gözleri kadar küçüktü. Küçük gözleri ile beni görmezden geldi. Sanırım arkadaşım bu çılgın 'adventure' olayını yaşarken asker arkadaşları ile çıkmış gibi gözükme istemiyordu. Ona içimden hak verdim, ben de tanımiyor oyununu oynamaya başladım. Gemi bir gözlem evinde durdu, konakladık. Az sayıda maceraperest yabancı ile kaynaştık. Fakat Hüso ile göz göze gelmedik. Ertesi gün köpeklerin çektiği kızaklarla yola koyulduk. Hüso yabancı aksanı ile köpekleri hurri'liyordu. Güneş altı ay çıkmamak üzere batarken Hüso'nun fazla dehlediği köpekler bir yardan düşmüş, buzu kırmış kızak. Ekip lideri, yapacak bir şey olmadığını, iklim çadırlarını

hemen kurmazsak bizim de öleceğimizi söyledi. Üstelik yılın bu zamanı buzun üzerine çıkılmazdı. Küresel ısınma ayısı gibi ölecekti arkadaşım. Çadırın içinde ısınmak için rom içerken dışarıdan o

ses geldi, "tertiilip" diye yalvararak bağırıyordu Hüseyin. Bu saçmalığa daha fazla dayanamayıp montumu giyip dışarı çıktım. Karanlıkta buzun üzerinde artık kızgın olan yardım çığlığının geldiği yöne yürümeye başladım. Bu sesi tanıyordum, nöbette taktığımız zaman da böyle bağırırdı Hüseyin. Yanına ulaştığımda, donmak üzereydi, ona biraz rom verdim. Kafası gitmiş, kendini askerde sanıyordu. "Olum yakalanmayalım" dedi. Köpekleri çözüp, kızığa sıkışmış bacağını kurtardım. Geri döndüğümüzde Hüso'nun "tertip" bağırsıkları yüzünden oluşan bir çığ ile tüm ekibin karlar altında kaldığını gördük. Kuzey ışıkları gökyüzüne yağarken, Hüseyin kucağıma yatmış "şafak doğan güneş tertip" dedi. "Güneşin doğmasına 6 ay var Hüso" dedim. Karların arasından açılan iklim çadırının kapısından ekip lideri çıkıp, bizi çok pis azarladı. Kuzey Kutbu'nda tertibimle dayak yedik. ☹

YUMURTALAR

Yuşa Dönmez

Barbaros Altuğ

Ferhat Özdi

Kadir Eligüzel

Erhan Güneş

Javad

İZMİR

İZMİR

İZMİR

İZMİR

22. İZMİR KİTAP FUARI

22 - 30 Nisan 2017

KÜLTÜRPARK
(Uluslararası
İzmir Fuar Alanı)

Salon 1A / 1B
Salon 2 - Salon 3

Ziyaret Saatleri: 11.00 - 20.00
*30 Nisan 2017 11.00 - 19.00

PENGUEN

HAFTALIK MİZAN DERGİSİ - 20 NİSAN 2017 - SAYI: 761
HAFTALIK YAYIN SÜRELİ YAYINDIR - ISSN: 1303-7579
www.penguin.com

YAYINCI: KOMİKBURO MEDYA LTD. ŞTİ. İMTİYAZ SAHİBİ: SELÇUK ERDEM YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: FARUK KAYA YAYIN KURULU: ERDİL YAŞAROĞLU, SELÇUK ERDEM GENEL MÜDÜR: A. GÜLSÜM AKŞİT

HALKLA İLİŞKİLER: YASEMİN ÇAĞLAR (yasemin.caglar@komikburo.com) GRAFİK TASARIM VE RENK: SERDAR KARATAŞ
ADRES: ORTAĞLAR CD. BAĞÇELER SK. ONSEKİZ İŞ MERKEZİ NO: 18 KAT: 4 / 7 MEDİYEKÖY - ŞİŞİ / İSTANBUL
TEL: (0212) 293 32 77-78 FAKS: (0212) 245 85 56 BASKI: UNIPRINT BASIM SAN. VE TİC. A.Ş. ÖMERLİ MAHALLESİ,
HADİMKÖY İSTANBUL CAD. NO:159 ARNAVUTKÖY 34555 İSTANBUL TEL: (0212) 798 28 40 GENEL DAĞITIM: DPP TEL: (0212) 622 22 22

facebook.com/penguendergi
twitter.com/penguendergi
instagram.com/penguendergi

Penguin'de yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayinevi ve çizirini yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

